

var det rette Raad, han har givet Kongen ved denne Lejlighed. En Henviſning til Konference med de forskellige Partiformænd kan være paa sin Plads, naar Situationen ikke foreligger klart; men her forelaa Situationen ganske klar, og det ærede Medlem Hr. N. Neergaard og det ærede Medlem Hr. Pürschels Udtalelser, som staar i en vis Modstrid til dette Forhold, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard selv fandt Situationen klar, da Kongen talte med ham, vidner jo kun om, at man paa et senere Tidspunkt har ønsket at søge at svække en tidligere Opfattelse, man paa det Tidspunkt gav Udtryk. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard talte nemlig i Gaar om det Vovemod, der var udvist her, at man uden at vide, hvorledes Stillingen var, havde dannet Ministeriet; men den Dag, det ærede Medlem gav Kongen Raadet, vidste han lige saa vel som det ærede Medlem Hr. Stauning, hvorledes Stillingen var; thi da forelaa der Udtalelser fra vort Landsmøde om Stillingen; da havde vi udtalt, hvorledes vor Stilling vilde være. Det vidstes, hvilke Sager vi vilde give Tilslutning til og hvilke ikke. Paa dette kunde man bagefter drage sine Slutninger, og det ærede Medlem Hr. N. Neergaard og det ærede Medlem Hr. Stauning kom til den samme Slutning, som vi betegner som en rigtig Slutning af, hvad vi sagde ved den Lejlighed.

Naar det ærede Medlem Hr. N. Neergaard imidlertid generaliserer Tilfældet og betegner det saaledes, at det største Mindretal indenfor en Gruppering har en Ret til at være førende, saa er det en Anskuelse, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har hævdet indenfor den Gruppering, som han og de Konservative indtog i den forrige Periode, og som han maaske kan have nogen Interesse af at hævde i Fremtiden. Men den er ikke desto mindre ikke rigtig. Der foreligger aldeles ingen saadan paa Forhaand givne Ret for det største Mindretal indenfor en Gruppering til at tage Regeringsmagten. Den foreligger, naar hver af de Dele, hvoraf Flertallet bestaar, enes om, at denne Løsning er den rette, enes efter Forhandling eller uden Forhandling. I dette Tilfælde er man enedes derom uden Forhandling gennem offentlige Udtalelser fra det ene Parti, nemlig fra vor Side, og dette fandt vi i dette Tilfælde var rigtigt, set ud fra vort politiske Partistandpunkt og ud fra vor Bedømmelse af, hvad der vilde tjene Landet bedst.

Maa jeg derfor sige til det ærede Medlem Hr. Pürschel, at hans Bemærkninger om de Udtalelser, der falder allerede i

Hvedebrødsdagene fra den ene og den anden Side, fra det radikale Venstres og fra Regeringens Side, beror paa en Misforstaaelse af den Stilling, der er til Stede. Det ærede Medlem lever endnu i Mindet om de fire Honningaar, som han har tilbragt ved Siden af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, og tror derfor, at politiske Forhold ikke kan forme sig paa anden Maade. Nej, her foreligger ganske simpelt hen det Forhold, at der er en Række Opgaver, nævnte af os, nævnte af Socialdemokratiet og nævnte af den højtærede Statsminister, om hvilke der foreligger den Mulighed, at der kan naas Enighed mellem de to Partier. Jeg har derfor sagt, at det beror paa den nuværende Regering og dens Udformning af disse Opgavers Løsning, det beror paa Regeringen selv og dens Politik, om den vil finde et Flertal. Naar den i det store og hele søger at finde det ud fra den Formel, som er givet i en Sætning af den højtærede Statsminister, at han vil føre en demokratisk Samfundspolitik, saa er der Sandsynlighed for, at der vil findes Flertal om disse Sager her i Tinget. Det forekommer mig da fuldkommen korrekt, at den højtærede Statsminister har dannet sit Ministerium under den Forudsætning. Saa længe den holder, saa længe er der Flertal, saa længe er der parlamentarisk Grundlag for Ministeriet, saaledes som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har skønnet rigtigt, da han talte med Kongen.

Med Hensyn til Grønlandsoverenskomsten, som det ærede Medlem Hr. Pürschel nævnte, saa tror jeg, hans Udtalelse der beror paa en Misforstaaelse af, hvad jeg har sagt. Jeg har ikke forventet, at en nærmere Overvejelse af dette Spørgsmaal skulde føre til, at den højtærede Regering ikke forelagde denne Grønlandsoverenskomst paa ny, thi jeg forstaaer meget vel, at den nuværende Regering baade ved sit Forhold til Grønlandsoverenskomsten og overhovedet ved sin Stilling som Regering maa føle sig forpligtet til at forelægge denne Overenskomst, som ikke behandles til Ende af den foregaaende Regering, og om hvilken, saa vidt jeg ved, den foregaaende Regering selv har tilvejebragt en Udsættelse af Fristen, inden hvilken Sagen skal afgøres, idet den foregaaende Regering jo mente, at den efter Valget selv skulde komme til at beskæftige sig videre med dette Spørgsmaal, og derfor har sørget for at skaffe sig en saadan yderligere Frist overfor Norge. Jeg har altsaa slet ikke forventet, at den nuværende Regering ikke skulde fremlægge denne Overenskomst; hvad jeg har udtalt Ønske om, er,